

Školský časopis

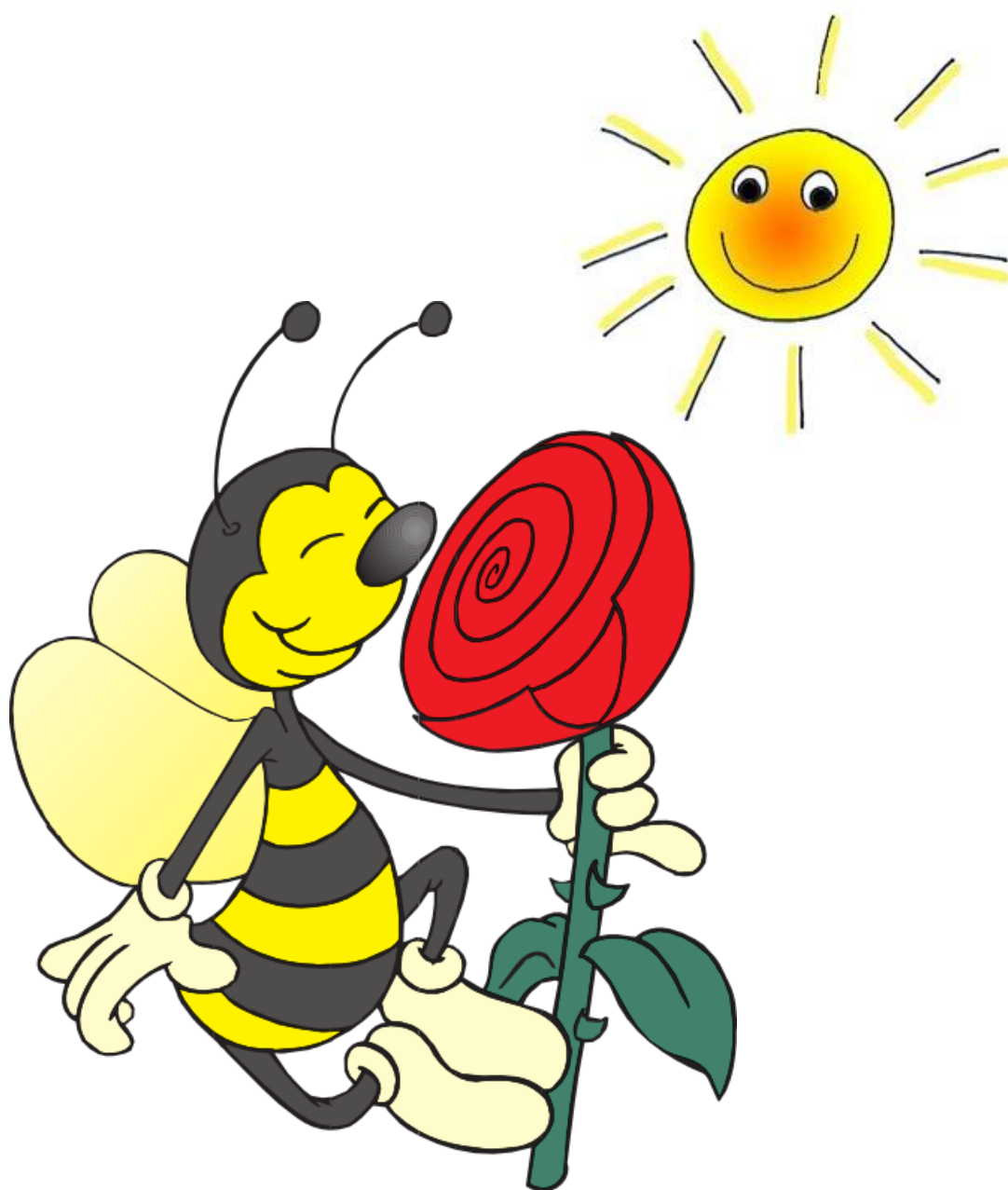
Drahovská včielka

Základná škola s materskou školou Drahovce

Ročník: VII.

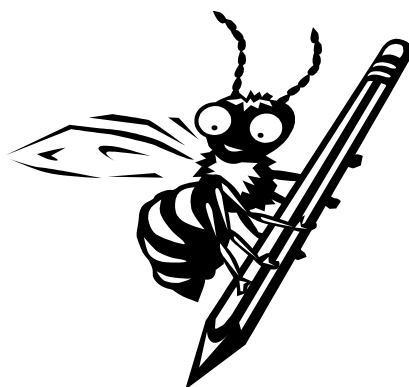
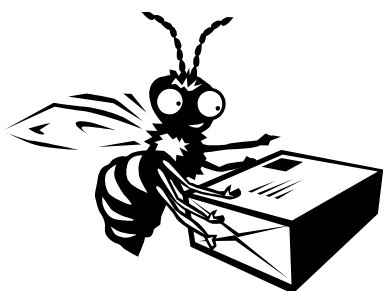
Číslo: druhé

Rok: 2015/2016

OBSAH

Úvodník	3
Tvorba našich žiakov	4
Karneval.....	9
Rozlúčka so zimou – hádzanie Moreny	10
Čitateľský maratón	11
Štúrove a Hollého rétorické Drahovce.....	12
Hollého pamätník	13
Slávik Slovenska	14
Deň Zeme	15
Mini-Playback show + výtvarné súťaže.....	16
Zázračný oriešok	17
Dopravné ihrisko	18
Deň detí.....	19
Ako pracuje sopka	20
Škola v prírode	21
Školské výlety	22
Rozlúčka deviatakov	26
Múdrosti našich spolužiakov.....	27
Komiks.....	28

Milí čitatelia!

Minul sa školský rok a my stojíme na začiatku nádherného času letného odpočinku. Čaká nás obdobie, kedy si môžeme plánovať činnosti podľa vlastných záujmov, venovať sa tomu, čo nás najviac baví, prežívať dni plné radosti a naberať sily do ďalších dní, aby sme sa v septembri stretli oddýchnutí a bohatí na zážitky, poznatky a skúsenosti.

Aký bol uplynulý druhý polrok školského roka sa vám pokúsime zhrnúť v letnom čísle nášho časopisu.

Začínali sme fašiangovým obdobím, kedy sme sa zabávali po skončení polročného skúšania a rozdávaní vysvedčení. Hneď potom sme sa začali venovať prípravám na rôzne súťaže a olympiády. Prebehol Hollého pamätník, čitateľský maratón, rétorické Drahovce, Spevácky slávik, Pytagoriáda, I-Bobor, predmetové olympiády, športové a jazykové súťaže. Súčasne sme si pripomínali aj zvyky a tradície ako sviatok sv. Valentína, vynášanie Moreny, veľkonočné zvyky, starostlivosť o prírodu počas jarného upratovania a Dňa Zeme, zber papiera. Lyžiarskym výcvikom a Školou v prírode sa začalo netradičné vyučovanie spojené s priamym poznávaním a to pokračovalo aj počas odborných exkurzií a školských výletov. Objavovali sme architektonické pamiatky 19. storočia v Piešťanoch, obdivovali krásu ľudových remesiel, zvláštnosti ručnej výroby papiera, sledovali prácu poslancov v parlamente, stretli sa s prezidentom Slovenskej republiky. Významné osobnosti a udalosti našej histórie a kultúry sme si pripomenuli v rodisku Ľudmily Podjavorinskej, Milana Rastislava Štefánika, Štefana Baniča, na Národnom cintoríne v Martine, v Múzeu holocaustu v Seredi, ale aj na futbalovom štadióne Antona Malatinského v Trnave.

Dňom detí 1. júna začal posledný mesiac školského roka. Zábavu a hry sme zamenili za učebnice a zošity a usilovne sme opakovali, čo sme sa za rok naučili, aby sme mohli podať čo najlepšie výkony pri záverečných písomných prácach a skúšaní. Snažili sme sa dosiahnuť najlepšie výsledky a rozdané vysvedčenia boli vizitkou našej celoročnej práce. A potom prišlo posledné zvonenie, rozlúčka s deviatakmi a najradostnejšia cesta zo školy pred dvojmesačnými prázdninami. A v septembri dovidenia!

Ako vzniklo pomenovanie jaskyne Driny

(Miestna povesť)

Kdesi pri Smoleniciach je jaskyňa Driny. Raz dávno sa stalo toto: Slnko svietilo, všetci Smoleničania boli vonku. V dedine žili rôzni ľudia – jeden bol bohatý, akého široko – ďaleko nebolo a druhý zas chudobný ako kostolná myš. Ten chudobný pracoval ako baník, ale všetko zlato musel odovzdávať bohatému Ferovi. Chudobný človek sa volal Matúš.

Raz mal ísť pracovať sám, lebo ostatní baníci dostali úpal. Preto v tento deň pracoval oveľa viac ako zvyčajne. Už bol poriadne unavený, keď uvidel malú chodbičku, z ktorej sa ozývalo: „Matúš, dobre ťa poznám. Ak niečo chceš, kop za mnou!“ Matúš teda kopal a kopal, až prišiel k diamantovému drakovi. Pred Matúšom stál malý škriatok menom Diolo. Bol malý s dlhými fúzami a modrou čiapkou posiatou diamantmi. Škriatok mu povedal: „Keď hľadáš zlato, musíš ísť za diamantovým drakom!“ Matúš bol z toho prekvapený a o svojom zážitku porozprával kamarátovi. Lenže ten to vyklebetil všetkým ľuďom, ešte aj bohatému Ferovi. Bohatý chcel získať to zlato, a preto povedal všetkým rytierom v okolí: „Keď mi nájdete zlato, dám vám z neho podiel!“ Všetci rytieri sa hneď pobrali k jaskyni, aby našli poklad. Lenže jaskyňa mala úzky vchod, tak sa tam nedostali všetci. Trom sa podarilo cez úzku štrbinu preplaziť dnu, lenže aj tých diamantový drak zhltol ako malinu. Bohatý Fero bol veľmi nahnevaný. Zavolať si Matúša a povedal mu: „Získaš zlato, dostaneš z neho podiel!“ Tak sa Matúš vybral hľadať. Bola to drina dostať sa do jaskyne, ale keď sa mu to podarilo, dostal sa až k drakovi. Ten sa zobudil a povedal mu: „Dám ti poklad, keď mi prinesieš dar!“ Lenže Matúš bol chudobný a žiaden dar nemal. „Nemám ti čo dať, som chudobný ako kostolná myš!“ povedal. Drak mu na to odvetil: „To je dobre, že nič nemáš, pošli sem Fera!“

A tak šiel Matúš za bohatým Ferom a povedal mu: „Chod', v jaskyni ťa čaká drak so zlatom.“ Fero sa tak ponáhľal, že si nevšimol priepasť za vstupom do jaskyne, potkol sa a spadol do hĺbočiny. Na mieste bol mŕtvy.

Potom drak zavolať na Matúša, aby si išiel zobrať poklad. Keďže bol spravodlivý, porozdeľoval zlato medzi všetkých chudobných a jaskyňu nazvali Driny na pamiatku toho, ako sa v nej Matúš narobil.

(Lesana Behanová, V. A)

Princeznino jazero

(Miestna povesť)

V jednom malom domčeku žilo dievča, ktoré sa volalo Anička a vyzeralo celkom ako princezná – vlasy, ústa, tvár i oči. Avšak jej šaty by si princezná nikdy neobliekla. Jej rodičia totiž boli chudobní.

Anička sa išla s kamarátmi kúpať k jazero. Pri brehu jazera sa skrýval vodník, ktorý sa veľmi potešil, keď ich tam zbadal a pomyslel si: „Jáááj, aké sú tie dievčence zdravé, určite budú mať krásne veľké duše.“ Prvá išla do vody Anička. Hneď ako si namočila palec na nohe, vodník sa chystal ukradnúť jej dušu. Našťastie sa však do nej na prvý pohľad zamiloval. Neudržel sa, vykročil z vody a pobožkal ju na ruku. V tom zmätku si ani neuvedomil, akú má moc a čo tým môže Aničke spôsobiť. Anička upadla do večného spánku. Vtom vodníkovi čosi zašepkalo do ucha: „Vodník, nenariekaj, povedz fexus nevednus a Anička dostane tvoj život namiesto toho, o ktorý si ju pripravil.“ Vodník neváhal, pretože jeho láska bola pravá a vyriekol zaklínadlo.

Anička sa v tej chvíli prebrala v strede jazera. Vedela o všetkom, čo sa stalo a od tej chvíle pomenovala jazero Pod cigáňom. Prečo, to už vie len ona.

(Nina Vindišová, V. A)

Čertova pivnica

(Miestna povesť)

Tam, kde dnes stojí obec Drahovce, boli kedysi iba lúky.

Za veľmi krátky čas tam ľudia vybudovali dvanásť veľkých domov. Ľuďom sa tam žilo dobre, len sa stále hádali, že tých domov je nejako málo, že to ani nie je na poriadnu dedinu dost'. Tak stavali ďalšie a ďalšie, až tých domov bolo viac ako sto – nikto nevie, koľko presne, lebo sa im to už nechcelo ani počítať.

Jedného dňa sa pod vrchom Inovec stratila Alžbeta – dcéra jedného z dedinčanov. Prepadla sa pod zem. Keď sa prebrala, zbadala čerta a ten jej sľúbil, že keď ho odnesie na vrch Inovec, dá jej tri zlatky. Za tie by mohla dostávať dom. Alžbeta ho teda vyniesla na vrch, ale klamár čert jej zlatky nedal a utiekol preč. Alžbeta sa nehnevila, bola rada, že aspoň urobila dobrý skutok. Tak pracovala ďalej. Jedného dňa išla kopať pivnicu a na samom dne našla tri zlatky. Pribehol aj lakomý čert a chcel jej peniaze ukradnúť. Netušil, že boli zakliate. Keď ich chytil do rúk, skamenel.

A odvtedy sa drahovským pivniciam hovorí Čertove pivnice.

(Šimon Gabriš, V. A)

Ako vznikol Devín

(Miestna povesť)

Bol raz jeden kráľ. Volal sa Ľudovít Tretí. Síce bol kráľom, ale bol dosť chudobný, nemal ani len peniaze na to, aby žil v hrade. Tak býval so svojimi tromi bratmi v dome. Jeho bratia boli bohatší ako on.

Rozhodol sa, že im ukradne zlato, aby si mohol postaviť svoju pevnosť. Peniaze mali bratia skryté v truhlici. Keď bol sám doma, zobral im 50 dukátov. Najal si dedičanov, aby mu vystavali pevnosť. Stavali, stavali a stavali, až minuli všetky peniaze. Ľudovít za dva týždne nemal ani jeden dukát. Každý deň sedel v prázdnej sieni a rozmýšľal. Raz v noci zbadal svetlo. Rýchlo vybehol z hradu a uvidel vílu, ktorá mu povedala, že sa k nemu blíži armáda nemŕtvych. Kostlivci, upíri, čarodejnice a na ich čele stál bezhlavý jazdec. Ľudovít si opevnil celý hrad, zdvihol bránu a čakal. Keď sa armáda dostala k hradu a kostlivci začali páliť ohnivé stĺpy, začala horieť brána a bojovníkom sa podarilo vniknúť do hradu. Kráľ rýchlo vyskočil oknom von. Utekal ako o život.

Napadlo mu, že sa ide schovať k bratom do ich domu. Tí ho však vyhnali a už ho nikdy nechceli vidieť. Ľudovít si uvedomil, že viac nemá pevnosť ani dom. Vyspal sa v stodole a pomyslel si, že skúsi získať svoju pevnosť naspäť. Keď sa vrátil k hradu, zbadal, že po kostlivcoch nezostalo ani stopy.

Vtedy sa mu zjavila víla a povedala mu: „Tento hrad nazveš Devín.“ Ľudovít to splnil a víla mu dala 100 zlatých. Z toho zaplatil stráže a služobníctvo a Ľudovít si žil bohatý život až do smrti.

(Sebastián Rolník, V. A.)

Zakopaný poklad pod Beckovom

(Historická povesť)

Žil raz jeden kráľ, ktorý vládol na Beckove. Mal iba jedného syna, ktorého nemal rád, lebo mal zlú povahu. Kradol, vysmieval sa iným, bol nevychovaný.

Kráľ sa rozhodol, že nechce, aby princ získal jeho dedičstvo. Tak rozkázal: „Všetko, čo je v tomto zámku vzácné, zakopte pod zem!“ A princa poslali na mesiac do susedného kráľovstva. Ako odišiel, služobníctvo hneď vykonalo kráľov rozkaz. O niekoľko dní kráľ zomrel a princ zasadol na trón. Odvtedy bolo na Beckove zle. Jeden zo sluhov prezradil tajomstvo o zakopanom poklade svojmu synovi. Ten keď vyrástol a mal asi tridsať rokov, vybral sa hľadať kráľovo dedičstvo. Našiel vstup do jaskyne. Hľadal a hľadal, ale nikde nič nevedel nájsť. Prišla noc a už sa chcel pobrať domov. Vtom niečo zbadal. Bol to zlatý dukát a za ním ďalší a ďalší. Tvorili cestu až ku zlatej stene, kde bol malý vchod. Matej ním prešiel a uvidel celé kráľovo dedičstvo. Ako ho uvidel, hneď ho chcel odnieť, ale nemal ako. Keby zavolať celú dedinu, zistil by to princ. Ak by to zobral sám, princ by sa vyzvedal, odkiaľ ho má.

Nakoniec sa rozhodol, že si na pomoc zavolá svoju ženu a deti. Tak aj urobil. Zobrali toľko, koľko vládali. Nasadli na kone a cválali ďaleko, do neznámej krajiny. Išli až na kraj sveta, kde o nich nikto nič nevedel. Dokonca ani princovi sa nepodarilo vypátrať, kam sa náhle stratil jeden jeho poddaný.

Timea Maceková, V. A

Farby a chute mladosti (Úvaha)

Čo je vlastne mladosť? Aké pocity, rozhodnutia so sebou nesie? Prvá láska alebo prví priatelia? Našu mladosť, jej farby a chute môžeme ovplyvniť my sami. Či už ide o pozitívne alebo negatívne veci, stále je to naša mladosť, ktorú sme si zvolili sami.

Mladosť začína už v detstve, kedy začínajú pribúdať spomienky, pocity, nálady, no i povinnosti a menšia zodpovednosť. Napríklad taká prvá cesta do základnej školy a posledná z nej. Pamätáte si? Neskôr príde tínedžerské obdobie. Odvrávačky, drzosť, hnev, nezávislosť,...myslím, že to pozná každý z nás. I prvé bezhlavé zamilovanie sa prináša tínedžerská mladosť a so sebou i iný pohľad na svet, chuť do života, tvrdohlavosť a dokonca niekedy aj plány do budúcnosti, ktoré nie sú niekedy vôbec na škodu.

A nakoniec „dospelá mladosť“. Tu už prichádzajú myšlienky, že nie je najdôležitejší Facebook, vzťah i keď len na mesiac alebo byť vždy za rebela. Toto obdobie so sebou nesie úplnú zodpovednosť, nával povinností, chuť založiť si rodinu, objavovať nové veci, cestovať a spoznávať nových ľudí...je toho neúrekom, čo by sa dalo robiť v mladosti.

Jednoducho mladosť je najkrajšie a najdôležitejšie obdobie nášho života. Preto si ho treba užiť a dôležité rozhodnutia riešiť s chladnou hlavou, ale aj nadhľadom. Nie nadarmo sa hovorí „Každý máme osud vo vlastných rukách“ a „všetko pekné raz skončí, skončí aj mladosť“.

Ema Kocianová, 8.A

Farby a chute mladosti

Moja mladosť je bezstarostná, radostná, svetlá paleta farieb a jej chuť je sladká a príjemná. Mám šťastie, že žijem v krajine, kde nezúri vojna, netrápi nás hlad a nemusím riešiť žiadne ťažké otázky dospelých. Moja paleta pozná len veselé farby.

Z tej palety vyčnieva zelená farba, farba trávniku na štadióne, keď sa snažím dať čo najviac gólov a víťazstvo chutí naozaj ohromne. Už od škôlky som súťaživý, takže zbierať body pre náš futbalový team ma veľmi baví. Biela farba je moja rodina, môj malý, šesťmesačný brat Tobiáš, ktorý je to najzlatšie, čo som v živote videl a je oveľa zábavnejší a krajší ako moja staršia sestra. Modrá farba je pre mňa symbolom slobody a tiež mi pripomína, že nič nie je nemožné, keď človek naozaj chce. Časť z mojej farebnej palety patrí škole. Aj keď tu by moja mama neúprosne použila šedú farbu, lebo podľa nej mám na viac. Citujúc Goeteho: „I keď svet ide stále dopredu, mladí ľudia musia vždy začínať od začiatku“, sa ma snaží neustále motivovať a naučiť chuti zodpovednosti a chuti bojovnosti. Naozaj tak rýchlo musím dospieť? Mám rád farby hier a chuť ničnerobenia. A úplne tá najkrajšia chuť je chuť prázdnin. Mladosť si chcem užiť s kamošmi. Cestovať, spoznávať chute a farby iných krajín, študovať ich zvyky a spôsob života. Hľadať odlišnosti, ale aj to, čo máme spoločné a hlavne sa od nich učiť. Ale vždy sa chcem vrátiť späť na Slovensko, lebo tu som doma a tu mi chutí život.

Svoju mladosť sa budem snažiť žiť tak, aby moju paletu nezničila čierna farba v podobe alkoholu, drog a iných návykových látok, po ktorých dnes toľko mladých siaha. Či už z nudy alebo preto, že ich život sa im zdá byť bez chuti a bez farby.

Adrian Šúst, 8.A

Karneval

Koniec fašiangového obdobia sme patrične oslávili karnevalom.

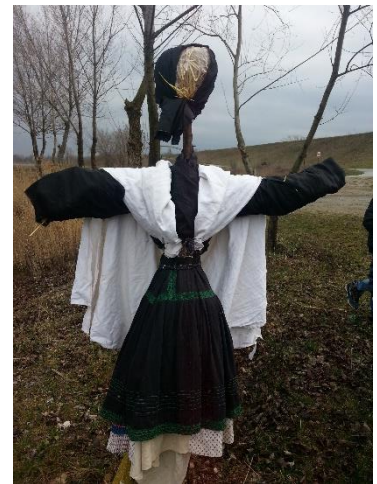
Už niekoľko dní pred ním lákali vyzdobené triedy k príprave masiek. Všetko začalo popoludní v telocvični. Hlavne žiaci prvého stupňa preoblečení za rozprávkové postavičky, zvieratká, princezné, cudzincov, historické a filmové postavy, rastliny sa zapojili do zaujímavých súťaží a hier, ktoré pripravili páni učitelia Jošt a Drobná. Po nich nasledoval sprievod masiek a zábava. Najlepšie masky boli odmenené malou sladkosťou a všetci teplým čajom, ktorý pripravila pani zástupkyňa. Niektoré triedy si zorganizovali triedny večierok, kde sa ešte zabávali a hostili na dobrotách, ktoré pripravili obetavé mamy.

Rozlúčka so zimou - hádzanie Moreny

Tento rok sme sa 16. marca vybrali takmer celá škola k jazeru, aby sme zapálenú Morenu, symbol zimy a smrti, hodili do vody a tak nechali za sebou pochmúrne, chladné dni a pripravili sa na príchod teplejších jarných dní.

Ludová tradícia Slovanov sa tomuto zvyku venovala ešte v predkresťanskom období. Pieseň Morena, Morena za kohos umrela patrí k najstarším dochovaným piesňam našej ľudovej tvorby. Morena bývala znázornená ako stará žena poobliekaná v starých zásterách s vymalovanou tvárou a strnulým úsmevom, ktorý naháňal strach. O takúto podobu sa v tomto roku pokúsil šiestak Martin Segeš, ktorý zhotovil Morenu so slamy a obliekol ju do pôstneho kroja, ktorý má vo svojej zbierke. Spolu so spolužiakmi ju niesol na čele sprievodu dedinou až k jazeru, kde sa s ňou všetci rozlúčili. Ešte dlho sa jej horiace zvyšky plavili po pokojnej hladine jazeru v upršaný deň predjaria. A na druhý deň prišlo teplé slnečné počasie.

Čitateľský maratón

Dňa 22.3.2016 sa v našej knižnici ZŠ uskutočnila súťaž v čítaní pod názvom „Čitateľský maratón“.

V súťaži nešlo o rýchlosť a plynulosť čítania, ale o správnosť.

Každý žiak prečítal v jednom kole jednu vetu, v ktorej sa nesmel pomýliť. Ak sa pomýlil, ale dokázal sa sám opraviť, zostal v súťaži aj naďalej. Žiaci museli po celý čas sledovať čítaný text, nesmeli opustiť miestnosť, pitný režim mali zabezpečený. Každý jeden, ktorý súťaž opustil, odchádzal s účastníckym listom, na ktorom mal zaznamenané svoje meno, poradie a čas. Účastnícky list mu pripomenie, ako dlho vydržal čítať bez prestávky.

Účastníci súťaže:

5. ročník: Timea Maceková, Jesica Michalidesová, Klaudia Miklovičová, Matej Babečka, Matej Kleiman

6. ročník: Nela Balonová, Matej Brezovský, Adriana Dusíková, Ľubomír Miklovič, Martin Segeš

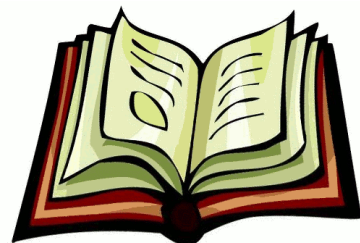
7. ročník: Alica Čurilová, Laura Dzurová, Lucia Korecová, Mária Matejčíková, Martin Fúška

8. ročník: Brezovská Kristína, Gabriš Matúš, Šúst Adrian, Vavruš Roman

9. ročník: Patrik Rapavý

V súťaži sa udeľovalo len **prvé miesto**, ktoré získala **Roman Vvaruš 8. A**. Víťaz čítal bez prestávky **39 minút 20 sekúnd**. Získala diplom a knihu.

Víťazovi blahoželáme a všetkým prajeme veľa radosti z čítania kníh!

Rétorické Drahovce

Dňa 11.4. sa na našej škole konalo školské kolo súťaže Štúrove a Hollého rétorické Drahovce. Táto súťaž sa odohrávala v knižnici. Na začiatku súťaže do hlavnej lavice zasadla porota, ktorej členmi boli naši pedagógovia. Cieľom tejto súťaže bolo vytvoriť priestor pre konfrontáciu a tvorivú rast všetkých záujemcov o rétoriku. Žiaci súťažili v dvoch kategóriách:

I. kat. - 4.-6. ročník

II.kat. - 7.-9. ročník.

Súťažiaci prvej kategórie si vyžrebovali text bez ukončenia. Ich úlohou bolo do troch minút rozpovedať obsah textu so samostatným dotvorením záveru. Čas na prípravu mali 10 minút a čas na prednes 3 minúty.

Súťažiaci druhej kategórie predniesli doma pripravenú voľnú tému – úvahu alebo rozprávanie s opisnými prvkami, čas na prednes mali 3-5 minút.

Výsledky súťaže:

I. kategória:

1. miesto – Martin Segeš (6.A)

2. miesto – Filip Boďa (5.A)

3. miesto – Filip Surový (4.A)

II. kategória:

1. miesto – David Holík (7. A)

2. miesto – Patrik Rapavý (9.A)

3. miesto – Ľubomír Karaba (7. A)

Víťazi jednotlivých kategórií školského kola postúpili do Krajského kola rétorickej súťaže, ktorá sa každoročne koná v Drahovciach. Tento rok sa konala 15. apríla.

Veľmi si ceníme, že naše pozvanie prijali dve slovenské spisovateľky, autorky detskej literatúry, Viera Valachovičová Ryšavá a Marina Mesárošová, ktoré boli zároveň členkami poroty. Príjemne strávené dopoludnie sme ukončili autogramiádou a s vedomím, že pochvalné slová, ktoré tu zazneli, nás nenechajú pasívnych, ale práve naopak nás motivujú k ďalším tvorivým aktivitám.

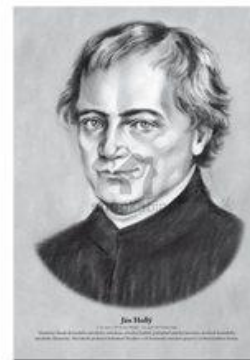

Školské kolo

Krajské kolo

Hollého pamätník

15. marca 2016 bol dňom, kedy sa na našej škole uskutočnila súťaž pod názvom Hollého pamätník.

Porotu tvorili učitelia z našej školy Mgr. Lenka Vančová, Mgr. Elena Bieliková, Mgr. Gabriela Buziková. Cieľom bolo vytvoriť priestor pre konfrontáciu a tvorivý rast všetkých záujemcov o literatúru a umelecký prednes. Súťaž sa rozdelila do troch kategórií.

Vo všetkých kategóriách žiaci súťažili osobitne v prednese poézie a prózy. Podmienkou účasti žiakov na súťaži bolo predloženie textu svojho prednesu porote. Svoje umelecké schopnosti predviedli mladší, ale aj starší žiaci.

Recitátori predstavili zaujímavé literárne texty, ktoré spolu s vynikajúcim umeleckým prednesom obohatili poslucháčov o nádherný umelecký zážitok.

Žiaci, ktorí získali 1. miesta vo svojich kategóriách, sa zúčastnili Okresného kola tejto súťaže v Piešťanoch.

I. kategória

Poézia:

1. miesto – Filip Surový (4.A)
2. miesto – Kristína Lajchová (2.B)
3. miesto – Tamara Šústová (2.A)

Próza:

1. miesto – Alica Rusnáková (4.A)
2. miesto – Tomáš Habr (3.A)
3. miesto – Tomáš Zurek (2.A)

II. kategória

Poézia:

1. miesto – Martin Segeš (6.A)
2. miesto – Jessica Michalidesová (5.A)
3. miesto – Jakub Marcius (5.A)

Próza:

1. miesto – Timea Maceková (5.A)
2. miesto – Nela Balonová (6.A)
3. miesto –

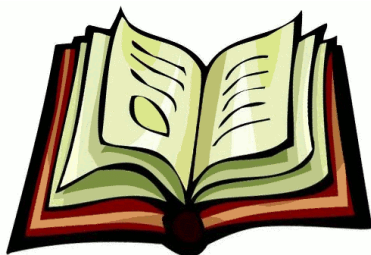
III. kategória

Poézia:

1. miesto – neudelené
2. miesto – Mária Matejčíková (7.A)
3. miesto –

1. miesto – neudelené
2. miesto – David Holík (7.A)
3. miesto –

Próza:

Slávik Slovenska

Dňa 20.4.2016 sa v knižnici ZŠ uskutočnila súťaž v speve ľudovej piesne „Slávik Slovenska“.

Súťaže sa zúčastnili žiaci, ktorí sa umiestnili v triednych kolách na prvých troch miestach. Triedne kolá súťaže sa uskutočnili od 11. 4. do 14. 4. 2016.

Žiaci súťažili v troch kategóriách:

- I. kategória - súťažiaci žiaci 1. - 3. ročníka
- II. kategória - súťažiaci žiaci 4. - 6. ročníka
- III. kategória - súťažiaci žiaci 7. - 9. ročníka

Výkony súťažiacich hodnotila porota, ktorú tvorili predsedníčka Miroslava Rojková a dvaja členovia Elena Huličiaková a Nataša Pažitná.

Žiaci, ktorí sa umiestnili na prvých troch miestach v každej kategórii získali diplomy a vecné ceny.

Výsledky v jednotlivých kategóriách

<i>umiestnenie</i>	<i>I. kategória</i>	<i>II. kategória</i>
1. miesto	Nina Horúcková - 1.A	Timea Brezovská - 7.A
2. miesto	Filip Bazala - 2.A	Alica Čurilová - 7.A
3. miesto	Samuel Árvay - 3.A	Katarína Tomanová - 7.A

Deň Zeme

Aj napriek tomu, že v našej škole sa ochrane životného prostredia venujeme počas celého školského roka, pripravili sme program aj rámci Dňa Zeme.

Počas celého týždňa sme sa venovali úprave zelene v areáli školy, ale vyčistili sme aj verejné priestranstvá v obci. Každá trieda mala určený úsek v obci – okolie obecných budov, autobusových zastávok, Kalváriu, futbalový štadión, okolie jazera za obcou. Žiaci ručne vyzbierali rôzny odpad od plastových fľaš, papierov, cigaretových ohorkov, sklenených črepín či nepotrebných predmetov z domácností. Pri nosení smetí do veľkokapacitných kontajnerov nás prekvapil

„pozoruhodný odpad“ - ručne vyšívané krojové sukne, zástery, kabátec. Našťastie medzi deťmi sú citliví zberatelia a tak ich zachránili pred nenávratnou skazou.

Vyvrcholením environmentálnych aktivít bol samotný Deň Zeme. Všetci sa venovali poznávaniu nových javov pri ochrane prírody, učili sa ju vnímať, pomáhali pri záhradníckych úpravách, ktoré nám zrealizovali študenti Strednej záhradníckej školy v Rakoviciach pod vedením svojej vyučujúcej pani Vozárovej. Milé bolo, že vysádzaná zeleň a dreviny boli darom z tejto školy. Potom sa žiaci v triedach venovali výrobe ozdobných predmetov, či náučných listov z prírodných alebo recyklovaných materiálov. Spracúvali témy týkajúce sa prírodného prostredia v najbližšom okolí obce a vyzdobili nimi chodby školy. Tie nám stále pripomínajú, že prírodu treba chrániť a uchovať pre nasledujúce generácie.

Playback show

Tak ako každý rok, aj tento sa niektorí žiaci našej školy zúčastnili súťaže Mini-Playback show v piešťanskom kine Fontána, ktorá sa konala posledný marcový týždeň. Povzbudiť ich prišli aj žiaci našej školy. Súťažilo sa v imitácii spevu v dvoch kategóriách. V prvej kategórii boli žiaci od 6 do 11 rokov a v druhej kategórii žiaci od 12 do 15 rokov. Porotu tvorili učitelia zo Základnej umeleckej školy v Piešťanoch. Ceny získali aj žiaci našej školy. Alica Čurilová (7.A) získala cenu poroty.

Srdečne blahoželáme!

Výtvarné súťaže

Aj školský klub sa dáva do povedomia svojimi výtvarnými prácami. Tento školský rok sa žiaci zapojili do viacerých výtvarných súťaží:

- HOVORME O JEDLE – CHUTNÉ MAĽOVANIE – Michal Lajcha – víťaz
- VESMÍR OČAMI DETÍ – 5.miesto Leonard Behan
- SLOVENSKO V SRDCI EURÓPY – „Aj my sme Európa“
- „OLYMPIJSKÉ HRY V RIO DE JANEIRO“ – symboly OH
- ČO SA TI PÁČI NA SLOVENSKU – Europe direct Senica
- AKO EURÓPA POMÁHA VO SVETE – ocenená práca Timotej Lajcha

Zázračný oriešok

Festival detskej rozhlasovej rozprávky Zázračný oriešok.

Sviatok detských dramatických rozprávkových hier sa uskutočnil v Piešťanoch 17. – 20. mája 2016. Prebiehal v Dome umenia, v Mestskej knižnici, v CVČ Drahovce a aj my sme mohli zažiť jeho neopakovateľnú atmosféru. Stretli sme sa s televíznymi Smajlorieškami spievajúcimi a tancujúcimi príbeh zo svojho rozprávkového zabávania, na workshope sme sa dozvedeli Prečo sa Ema prestala báť, spisovateľ Jozef Lenhart so svojou víťaznou rozprávkou nám prezradil, ako sa píše o Cinka –panne, najslávnejšej rómskej primáške a detské rádio Junior je pripravené vysielat' iba pre deti.

Smajloriešok – koncert v Dome umenia

Ako sa Ema prestala báť

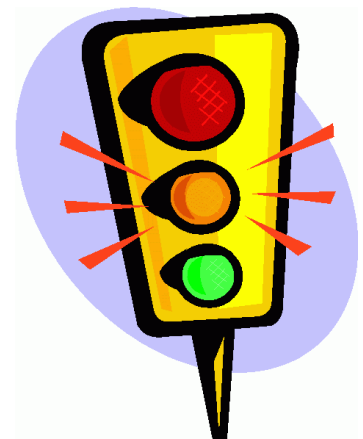
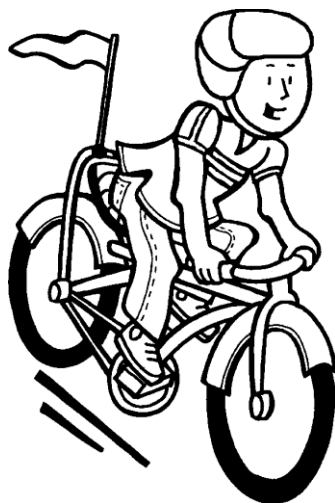
Cinka panna
beseda so spisovateľom Lenhartom

Rádio JUNIOR

Dopravné ihrisko

Naši žiaci sa zúčastnili dopravnej výchovy, ktorá prebiehala na Dopravnom ihrisku, nachádzajúcom sa vo Vrbovom pri vodnej nádrži Čereneč. Dopravná výchova sa skladala z teoretickej a praktickej časti. V teoretickej časti sa žiaci naučili poznávať základné dopravné značky, oboznámili sa so správaním sa na chodníku a správnu jazdu na bicykli. V praktickej časti si žiaci overovali svoje zručnosti a teoretické vedomosti na stálom detskom dopravnom ihrisku. Plocha je vybavená vodorovným dopravným značením, ktorým sú vyznačené cesty, križovatky, priechody pre chodcov – zvislými dopravnými značkami a kužeľmi. Samozrejmosťou je križovatka riadená svetelnou signalizáciou pre vozidlá a chodcov.

Medzinárodný deň detí

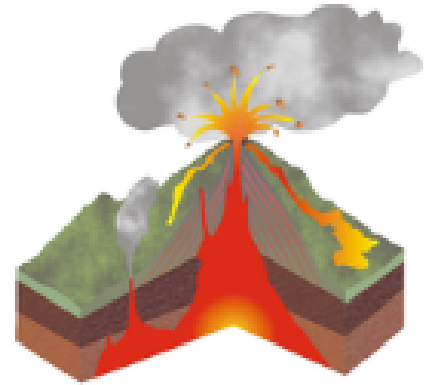
Sviatok detí nie je len dňom zábavy, ale aj pripomenutím si práv detí a oboznámením sa aj s problémami, ktoré museli a niekde stále musia prekonávať. Tohtoročná oslava začala práve týmto pripomenutím. Samozrejme zostalo aj veľa času na zábavu. Deviataci pripravili so svojou pani učiteľkou triednou L. Vančovou dvadsať stanovísk s hrami a súťažami, ktoré musel absolvovať každý, kto chcel získať body pre svoju triedu a hlavne sladkú odmenu.

Počasié nám prialo a tak sme svoj sviatok prežili s radosťou a dobrou náladou.

Ako pracuje sopka..?

Odpoveď na túto otázku sme hľadali na hodine geografie. A nielen teoreticky. Doma sme si po skupinách vymodelovali makety sopiek. Každý po svojom. Niektorí mali model z cesta, niektorí z polystyrénu, modelovacej hmoty či pur - peny. Pekný, vyfarbený, aby čo najvernejšie znázorňoval činnú sopku. Ale najdôležitejšie bolo vnútro – sopečný kozub, kde sa hromadí magma a sopečný komín ústiaci do krátera. Tí najzručnejší do svojho modelu vložili upravenú plastovú fľašu a predstavenie mohlo začať. Ocot vo fľaši reagoval s nasýpanou sódou bicarbonou a červenou potravinárskou farbou. Sopky chrlili lávu jedna pred druhou. Najväčší zážitok sme mali z výbuchov, ktoré sme mohli urobiť vonku, kde nehrozilo poliatie podláh.

Modely sopiek ešte dlho zdobili našu triedu, ale nakoniec neodolali výbuchom nálad našich spolužiakov a skončili ako terče pri prestávkových vojnách.

Škola v prírode

Tento spôsob výučby je oživením školského roka asi pre každého žiaka. Koncom apríla sa aj žiaci 3. a 4. ročníka zo Základnej školy v Drahovciach učili v Škole v prírode na Starej Myjave s pani učiteľkami Buzikovou a Rehákovou.

Cesta autobusom veľmi rýchlo ubehla a už nás čakal ochotný personál a milí animátori. Po ubytovaní nás panie učiteľky oboznámili s organizačnými pokynmi a programom, ktorý nás čaká. Doobeda prebiehalo vyučovanie a popoludnia sme mali vyhradené na spoznávanie okolia a na výlety. Navštívili sme Minifarmu Lubina, preskúmali okolité lúky a lesy. Aj keď nás počasie zaskočilo a museli sme povýšahovať teplé bundy a čiapky, trávili sme čo najviac času na čerstvom vzduchu. O to viac nám potom chutilo jedlo pripravené starostlivými kuchárkami.

Večerné súťaže a hry vyvrcholili voľbou najsympatickejších účastníkov. Počas pobytu sme sa zoznámili so žiakmi z iných škôl, zabávali na diskotéke alebo filme premietanom v kine.

Týždeň pri takomto bohatom programe uplynul ako voda a ani sme sa nenazdali boli sme doma. Oddýchnutí a plní nových poznatkov a zážitkov.

Krásky nášho okolia

Koncoročný triedny výlet nás zaviedol na zaujímavé miesta trnavského kraja. Navštívili sme jaskyňu Driny neďaleko Smoleníc, trnavskú City arénu a Múzeum holocaustu v Seredi.

Cestu sme začali ráno 9. júna 2016 pred drahovskou školou. Do malého, ale pohodlného autobusu sa zmestili všetci ôsmaci, aj chlapci zo šiestej triedy a jeden deviatak. Počasie nám prialo a tak sme sa ako prvé vybrali navštíviť najbližšiu jaskyňu na západnom Slovensku. Krásnym ranným lesom sme vykráčali k vstupu do nej a už nás čakali sprievodcovia, aby nám mohli ukázať krásy podzemia. Vnútri bolo síce chladno, ale my sme boli pripravení s teplejším oblečením a kľudne sme sa mohli vybrať na prehliadku vápencových kvapľov a farebných útvarov z kameňa, ktoré za dlhé veky utvorila príroda. Mnohí z nás tu neboli po prvý raz, ale stále bolo čo obdivovať.

Naša ďalšia cesta viedla do Trnavy. Čakala nás prehliadka najmodernejšieho futbalového štadióna na Slovensku. Milá sprievodkyňa nás previedla všetkými priestormi štadióna, čo sme ani nečakali. Najprv sme prešli mixzónou, kadiaľ prechádzajú mužstvá pred východom na hraciu plochu. A potom nastala chvíľa, keď sme mohli vstúpiť na hraciu plochu, pravdaže len na okraj a striedačku, pretože na trávnik môžu vstúpiť len reprezentanti. O trávnik sa stará inžinier špecialista desať hodín denne. Je položený na dvadsaťcentimetrovej kremičitanovej vrstve, pod ktorou je šesťnásť trysiek na zavlažovanie. Keď nedávno zasiahlo trávnik ochorenie, kedy začali žltnúť celé kruhy trávy, prišli špecialisti až z Prahy, aby zistili, že trávnik zasiahlo háďatko. Našťastie sa ho podarilo zlikvidovať a trávnik je už v plnej kráse. Celú futbalovú arénu lemujú krásne priestory so sedadlami z plastu v sektoroch pre divákov, aj kožené lôže pre významných hostí či komentátorské boxy. Vnútorne zázemie pre novinárov a významných hostí predstavuje najvyšší komfort vo svojej triede v súlade s pravidlami FIFA a bezpečnostnými zásadami. Takisto bezpečnostné zariadenia pre všetkých účastníkov spĺňajú najvyššie požiadavky. Mali sme možnosť prejsť aj priestormi šatní a oddychových priestorov hráčov či odfotiť sa s futbalistami. Návšteva tohto športového stánku bola pre všetkých nezabudnuteľným zážitkom.

Na záver sme sa vybrali do neďalekej Serede, kde len nedávno otvorili Múzeum holocaustu v bývalom zbernom tábore pre židovských občanov v čase 2. sv. vojny. Tragické udalosti sú znázornené na výstavných paneloch či vo výstavných skrinkách, kde sú osobné predmety väznených ľudí, z ktorých väčšina zahynula vo vyhladzovacích táboroch v Osvienčime, Brzezinke a Sobibore. Otriasajúcim bol aj pohľad na vystavený dobyččí vagón, ktorým prevažali ľudí do Poľska. Výklad sprievodkyne v múzeu nám doplnil poznatky a upozornil nás na nebezpečenstvo hroziace aj v súčasnosti, keď sa rozmáhajú názory potláčajúce práva rovnosti a dôstojnosti človeka.

Martin – mesto národnej kultúry

Koncoročný výlet si 6.A trieda naplánovala do Martina, s túžbou oboznámiť sa s národnými tradíciami a kultúrou.

Už samotná cesta do centra Turca bola pre väčšinu žiakov nezvyčajná, pretože sme cestovali vlakom. Moderným, rýchlym, klimatizovaným, nehlučným, s elektrickým a wi-fi pripojením, automatickým ovládaním, informačnými monitormi sústavne poskytujúcimi aktuálne informácie o čase, vonkajšej teplote, rýchlosti vlaku, trase, cestovnom harmonograme. Mali sme rezervované miesta na sedenie, takže sme sa vyhli aj osudu množstva cestujúcich, ktorí márne hľadali voľné miesto na sedenie a museli putovať viacerými vagónmi, kým niekde zakotvili.

Príchod do mesta z vlaku nám spestrila Martinská strela, čo bola dodávka so sedadlami, ale išla skutočne rýchlo a dopravila nás až tesne pod les, ktorým viedla cesta do skanzenu. Skanzen je múzeum ľudovej architektúry v prírode a pomenovanie pochádza z názvu švédskej dediny, ktorá bola prvým múzeom tohto typu. Martinské múzeum slovenskej dediny je najväčšie na Slovensku a nachádza sa vo veľmi peknom prostredí Jahodníckych hájov. Tu nás čakala milá pani sprievodkyňa, profesorka histórie, ktorá nám bola ochotná povysvetľovať všetko o významných znakoch stavieb a ich účele. Objekty boli veľmi pekne zachované, dokonca v nich boli upravené aj malé záhradky, aby sme videli, čo ľudia pestovali aj chovali. Vonku sa pásli ovce, kozy, sliepky, mohli sme ich kŕmiť, pohladkať. Posedeli sme si v historickej krčme, kde sme sa osviežili kofolou a pokračovali v prehliadke. Nachádza sa tu jediné múzeum rómskej kultúry na Slovensku. Svojou trochou sme prispeli do programu aj my a spevom rómskej piesne, ktorú mali spolužiaci nacvičenú, sme pritiahli pozornosť ostatných návštevníkov aj riaditeľky múzea, ktorá bola veľmi milo prekvapená.

Naše ďalšie kroky viedli na Národný cintorín, miesto posledného odpočinku významných osobností slovenského národného, kultúrneho a spoločenského života. Pripomenuli sme si umelcov akými boli Martin Kukučín, Janko Jesenský, Ján Smrek, Jozef Čiger Hronský, Svetozár Hurban Vajanský, Štefan Krčméry, Martin Benka, Maša Haľamová, politikov ako Milan Hodža, Štefan Marko Daxner, Matúš Dula, Ambro Pietor, Janko Francisci, Viliam Paulíny Tóth. Najnovším pamätníkom je pietne miesto s tabuľkami, na ktorých sú mená slovenských olympionikov Ondreja Nepelu, Vlada Dzurilu a ostatných už nežijúcich športovcov.

Stretli sme aj žijúcu známu osobnosť, herečku Martinského divadla Janu Oľhovú, ako trávila obednú prestávku v parčíku na pešej zóne. Pani učiteľka sa zase stretla s bývalým študentom z Piešťan, ktorý už dvadsať rokov pôsobí ako hotelier v Kanade a tiež bol v Martine na výlete s rodinou.

Zavŕšením nášho kultúrneho poznávania bola návšteva Národopisného múzea. Tu sme si prezreli výstavy o odievaní neviest za posledných sto rokov, o spolužití Slovanov a Avarov a o Rumunských Slovákoch, zahrali sa na archeológov. Vypili sme poslednú kávu či čaj, pozdravili turistov z Holandska, poďakovali milému sprievodcovi a utekali na autobus, ktorý nás dovezol k vlaku. Po dvojhodinovej jazde v meškajúcom rýchlíku sme sa zvitáli s našimi rodičmi, niektorí už na piešťanskej stanici, iní až doma.

Exkurzia 5. A

Dňa 16. 6. Sme vyrazili na exkurziu do papierničky a na mohylu Milana Rastislava Štefánika. Od školy sme odchádzali o 7. 40, išli sme minibusom. Vodič bol veľmi milý. Cesta trvala hodinu a pol.

Prvá zastávka bola v papierničke. Najprv nás čakala prednáška o tom, ako papier vznikol a ako ho kedysi vyrábali. Po prednáške sme prešli do vedľajšej miestnosti, kde sme mali možnosť vyrobiť si vlastný papier.

Potom sme išli autobusom ďalších asi 30 minút. Dorazili sme do Múzea M. R. Štefánika, kde sme mohli vidieť jeho oblečenie, zbroj a zbrane. Nakoniec sme sa vybrali na túru na mohylu, odkiaľ bol veľmi pekný výhľad. Matej Kleiman, V. A

Koncoročný výlet

Vo štvrtok 16.6. sme boli na koncoročnom výlete v Bratislave. Bol to výlet siedmej a deviatej triedy s pani učiteľkami Vančovou a Buzikovou. Ráno o ôsmej nám odchádzal mikrobus od školy. Za hodinu a pol sme stáli pred Národnou radou Slovenskej republiky. Museli sme chvíľu čakať, pretože tam mali špeciálne bezpečnostné opatrenia.

Povedali nám, že príde prezident Andrej Kiska. Vnútri sa nám s ním podarilo stretnúť, dokonca nám podal aj ruku a rozprával sa s nami. Bolo tam tiež veľa novinárov a reportérov. Z parlamentu sme išli do nákupného centra a odtiaľ na loď, kde nás čakala vyhlídková plavba. Veľmi tam fúkalo, ale nám to neprekážalo, lebo sme boli v spoločnosti super ľudí. Nakoniec sme išli do Laser arény. Všetci, ktorí si to vyskúšali, boli nadšení.

Tento výlet bol nabitý perfektným programom. Ďakujeme pani učiteľkám za skvelú organizáciu.

Mária Bieliková, VII. A

Rozlúčka 9.A

Dňa 29. júna sa na Základnej škole s materskou školou v Drahovciach uskutočnila rozlúčka deviatakov. Deviataci prišli slávnostne oblečení. Hlavným cieľom tohto dňa bolo poďakovať sa učiteľom za roky, ktoré v škole s deviatkami strávili. Tiež sa lúčili s inými triedami. Rozlúčka prebiehala v škole a deviataci si pripravili aj rozlúčkovú pieseň. Každý učiteľ dostal kvietok na pamiatku a triedna učiteľka dostala aj malý darček. Poďakovanie a kvety patrilo aj učiteľom, ktorí na škole už neučia, ale deviataci majú na nich krásne spomienky.

Zvonček

*Už školský zvonček smutne zvoní
prišli sme do školy naposledy.
/:Zazvoň zvonečku, zazvoň ešte raz,
prišli sme do školy posledný raz:/*

*A ešte pohľady ku tabuli,
kde sme tak častokrát postávali
/:či bolo smutno a či veselo,
vždy sme si spievali pieseň túto:/'*

*Načo sa trápiť a načo smútiť,
veď nie je umenie päťku lapiť.
/:Škola milená buď dovidenia,
nadišla nám chvíľ a rozlúčenia./*

Múdrosti našich spolužiakov

- ✓ Kto sú západní Slovania?Dnešní Slováci a Maďari
- ✓ Aký tvar má Zem? Zem má približne tvar obdĺžnika
- ✓ Kedy sa nachádza slnko najvyššie na oblohe?.....Počas dňa
- ✓ Ktorá hviezda sa po oblohe zdanlivo nehýbe?
.....Jedinou hviezdou, ktorá sa po oblohe zdanlivo nehýbe je Haylleova kométa.
- ✓ Kedy vrhajú predmety najdlhší tieň?
 - Cez obed
 - Predmety vrhajú tieň o 12 hodine
- ✓ Letný slnovrat je 22.12.
- ✓ Jesenná rovnodennosť je 21.3.
- ✓ Jesenná rovnodennosť je 22.12.
- ✓ Zimný slnovrat je 23.9.
- ✓ Čo urobili Cyril a Metod?
 - Preložili jazyk
 - Napísali náš jazyk a preložili písmo
- ✓ Cyrila a Metoda pozval na Veľkú Moravu byzantský kráľ.
- ✓ Pravlasť Slovanov sa rozkladala na území starých Maďarov a Bavorov.
- ✓ Pravlasť Slovanov sa nachádzala na terajšom území SR.
- ✓ Pravlasť Slovanov sa nachádzala po svete.
- ✓ Ľudovít Štúr zbral za základ spisovnej slovenčiny maďarčinu.
- ✓ Príčinou zámorských objavov boli kanibali.

Pôrodnica, rok 2045

Timea Maceková 5.A

